

nosti nepovolil. Nemá-li však st-l právního nároku na povolení plakátování, pak nelze shledati, že by mohlo býti porušeno nějaké jeho subj. právo, i kdyby byly správnými námitky stížnosti, že úřad mylně rozpoznává barvy, v nichž jest plakát proveden. Ježto pak nss jest povolán toliko chrániti práva strany a zrušovati rozhodnutí nebo opatření úřadu jenom tam, kde porušují práva strany, nemohl se zabývati těmito námitkami stížnosti, když jest jisté, že vytýkané vady řízení (i kdyby zde skutečně byly), nemohly porušiti subj. právo st-lovo.

Č. 10.414.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss-em:
 * Výrok kvalifikační komise podle §§ 18 a 20 služ. pragmatiky z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. není rozhodnutím úřadu v právně-technickém smyslu, jak je má na zřeteli § 2 zák. o ss, nýbrž pouze odborným dobrozdáním, které stranou před nss samostatně potíráno býti nemůže.

(Nález ze dne 11. března 1933 č. 4296.)

Prejudikatura: Boh. A XXX/1920.

Věc: Dr. Vladimír R. v P. proti ministerstvu zahraničních věcí (odb. r. Em. Dyk) o kvalifikaci.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. výnosem bylo st-li, vrch. min. komisaři v min. zahr. věcí, sděleno, že celkový posudek kvalifikační pro rok 1929 vyzněl u st-le klasifikací: »dobře«.

Maje rozhodovati o stížnosti, musil se nss v prvé řadě zabývati námitkou stížnosti, že nař. výnos je správním aktem ve smyslu § 2 zák. o ss, ježto prý právní řád čsl. připojuje ke kvalifikaci bezprostředně právní důsledky závažného dosahu (na př. zastavení postupu do vyšší platové stupnice, zastavení postupu a pod.), které ani služební úřad nemůže anulovati. Nss nemohl názoru tomuto přisvědčiti.

Podstata kvalifikace státních úředníků vyplývá z předpisů §§ 14—20 služ. pragm. Podle § 19 služ. pragm. má se při určení kvalifikace přihlídnouti k odbornému vzdělání (znalosti předpisů pro úřadování potřebných), ke schopnostem a chápání, k pili, svědomitosti a spolehlivosti při výkonu služby, ke způsobilosti pro styk se stranami a pro vnější službu, ku znalostem jazykovým, k výsledku upotřebení, k chování a u úředníků, kteří zastávají vedoucí místo, anebo kteří při povolání na takové místo přicházejí s úvahou, ke způsobilosti místo takové zastávati. Z výpočtu tohoto je zřejmo, že se jedná vesměs o schopnosti, znalosti a způsobilost úředníka a tedy o jeho kvality (vlastnosti) se zřetelem k výkonu služby. Posudek o kvalitách těch není pak ani osvědčením o právní posici toho kterého státního úředníka, ani neurčuje autoritativním a tedy právní mocí schopným způsobem jeho právní situaci, nýbrž jest pouhým odborným posudkem o určitých skutečnostech, toho kterého úředníka co do jeho způsobilosti ke službě vyznačujících. Na tom nic nemůže změnit okolnost, že kvalifikační posudek v § 19 odst. 3 se sjednává zvláštním řízením, že jej podává zvláštní k tomu cíli zřízený

orgán (kvalifikační komise, §§ 15—18), a že připuštěna je za určitých předpokladů do určení kvalifikace stížnost (§ 20), o níž pak rozhoduje kvalifikační komise u ústředního úřadu zřízená, ježto ani rozhodnutí o této stížnosti nemá jiného obsahu, nežli zjištění oněch okolností, které jsou pro posouzení způsobilosti úředníkovy pro výkon služby směrodatné.

Třebaže určení kvalifikace úředníkovy tvoří pak v některých směrech skutkové předpoklady pro autoritativní úpravu jeho právních poměrů (vyloučení z postupu platového — § 20 plat. zák. —, vyloučení dotyčných let při určování služebního pořadí — § 37 služ. pragm.), přece jen samo o sobě právní poměry ty neurčuje, a není tedy rozhodnutím nebo opatřením úřadu, jaké má na mysli § 2 zák. o ss, které by mohlo býti napadáno samostatnou stížností před nss-em (srov. Boh. A XXX/20). Tvrdí-li tedy stížnost opak, není důvodná.

Č. 10.415.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: O jazykové úpravě obecní pečeti a orientačních nápisů na obecních cestách.

(Nález ze dne 14. března 1933 č. 16.817/32.)

Prejudikatura: Boh. A 9003/31, CCCLXV/29 a j.

Věc: Obec Č. proti ministerstvu vnitra o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Osp v Ústí n./L. uložila výnosem z 5. května 1926 obci Č., aby podle ustanovení čl. 81 a 82 jaz. nař. č. 17/26 vydávala své vyhlášky vždy také v jazyku českém, aby si bezodkladně opatřila, pokud se tak již nestalo, obecní pečeť se slovní výplní stejných rozměrů a stejné úpravy v jazyku státním, jako v jejím jazyku jednacím a výlučně ji užívala, aby podle čl. 81 posled. odst. jaz. nař. č. 17/26 opatřila všechny orientační nápisy na cestách a silnicích obci náležejících neb jí udržovaných v německém jazyku též nápisy v čsl. jazyku a to na prvním místě a aby o provedení příkazu podala do 14 dnů zprávu.

Tento příkaz byl rozhodnutím zemské správy politické ze 4. dubna 1927 potvrzen z těchto důvodů: »Čl. 81 odst. 6 jaz. nař. ukládá obcím povinnost opatřiti orientační tabulky též s textem v jazyce státním, a to na prvním místě bezpodmínečně, a byl tudíž nař. příkaz vydán v souhlasu s tímto právním předpisem. Pokud pak se jedná o jazykovou úpravu a užívání pečeti, byl nař. příkaz vydán v souhlasu s ustanovením čl. 82 odst. 2 věty 1. jaz. nař., podle něhož nesmí býti obecní pečeť v obcích, v nichž je aspoň 20% státních příslušníků jazyka čsl., tedy i v obci Č., bez slovní výplně stejných rozměrů a stejné úpravy v jazyku státním, jako je výplň v jazyku německém.«

Dalšímu odvolání min. vnitra nař. rozhodnutím nevyhovělo z důvodů rozhodnutí zsp-é.

Stěžující si obec cítí se příkazem, potvrzeným tímto rozhodnutím, dotčena ve svých jazykových právech, pokud jí ukládá, a) aby i na jednojazyčné německé písemnosti obce používala dvojjazyčné obecní